

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: J.H. Wessels Samlede Digte

Citation: Wessel, Johan Herman: "J.H. Wessels Samlede Digte", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161402317344.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

SMAAVERS

Den, som aldrig turde drikke,
Turde aldrig noget stort;
Ægte Helte lade ikke
Vandet skylle Modet bort.

Chorus.

Krigeren, for han er Helt,
Takker Vinen i sit Telt.

For Kiærlighed er Viin
En daarlig Medicin;
Thi, naar de komme sammen,
Forøges altid Flammen;
Og, naar de sammen kommer,
Saa blier der dobbelt Sommer;
Men Sommeren er heed,
Som Gud og hver Mand veed.

Naar jeg formaaer, jeg gierne vil
En Draabe drikke af og til;
Om hver en Mand og hver Madame
Kun foretog sig det samme,
De klamredes da ei saa tit
Om Dit og Dat, og Fias og Sk-.

174

Hvis nogentid jeg faaer i Sinde
(Som neppe skeer) mig at beqvinde,
Da skal et evigt, evigt Ruus
Stadfæste Freden i mit Huus, -
Men over denne Impromptu
Jeg alt undseelig er og bly.

Alt det, som i Ungdommen glæde os kan,
En Kone os giver, os giver en Mand;
Man mærke, at Bacchus her menes ved Manden,
Og at jeg Fru Venus forstaaer ved den anden.
Man veed, at for Venus her Døren er lukt;
For ikke med Smerte at savne Madamen,
Saa troer jeg, det er baade billigt og smukt,
At drikke en Draabe, imens vi er sammen.

Mærk derpaa!
For det første
Skal du tørste,
Drikke saa.
Siden, naar
Viin er drukket,
Tørsten slukket,
Nok en Taar.

Efter mine ringe Evner
(Jeg beskeden saa dem nævner)
Jeg ei rettere kan see,

End at den, som gider lee,
Bør imellemstunder drikke -
Wessel! Meyer! Fasting ! ikke?

175

N. N. er mit Navn,
Drikke er mit Gavn,
Er der Punsch og Glasser,
Symbolumet passer
Paa enhver især,
Brødre! iblandt jer.

Afholdenhed! du Vises Dyd,
Som jevn og seig, men varig Fryd
I et langvarigt Liv os byder!
Du tager vel ei ilde op,
At jeg dog heller i Galop,
I kort, men heftig Lyst mig fryder.

Afholdenhed er en deilig Dyd,
Men Uafholdenhed gi'er større Fryd;
Maaskee for jeg ei bedre vidste,
Jeg lider nok saa godt den sidste.

Kiære Børen, ta'er jer vare,
Elskov er en enkelt Snare
(Mærker, af en enkelt Traad);
Men gjør Vinen Halsen vaad,
Vi da vistnok Tak skal have :
For jert Hierte, for jer Mave
Begge steds er Ildebrand,
Som kun slukkes slet med Vand;
Thi som jeg tilforn har sagt,
Ild derved til Ild bli'er lagt.

176

I EN STAMBOG.

Lev vel og fornøjet!
Hav stedse for Øiet,
Du ei er ret frisk.
For meget af Kiødet
Saa mangen har dødet,
Spiis derfor helst Fisk.

LIGELEDES.

Dieu nous juge par nos vertus
Et non par nos sacrifices.

Du skal i fremmed Egn i denne Tanke styrkes:
Gud mere værdigen ved Dyd end Offer dyrkes.

Jeg troer, jeg i en Bog har læst,
At Ægteskab er Friheds Pest.
Jeg læste, troer jeg, i en anden,
At Ægteskab er værr' end Fanden.
Jeg læste i den tredie,
Som var den værste af de tre;
Og kunde jeg erindre dette,
Saa skulde jeg det her fremsætte.

TIL HR. K. OG HANS KONE PAA DERES ELLEVTE BRYLLUPSDAG.

Jeg vil ved dette ringe Skrift,
Den Dag, paa hvilken I blev' gift,
Saavidt jeg mægter celebrere.
Min Celebreren klinger saa:
Paa denne Dag gid Fanden maae
I mangan Aaring Tænder skiære,
For I befinder jer saa vel
Paa jeres Legem og jer Siæl !
177 Fordi Hr. K... og Madamen
Hver Dag sig glade spise mæt,
Og spørge ei om Tamperret.
Det Fanden længe ærgre - Amen!

ØNSKET.

Impromptu.

Hvad Ove Meyers Ønske er,
Det Amtmand veed, det veed enhver,
Han blive vil, hvad vist han bliver,
En Hanrei og en Sorenskriver.
(En Hanrei og en Ægtemand
Er ofte eet i Ægtestand).

Mit Ønske saa omtrent kan lyde:
Gid ingen Creditor mig byde:
Sieur Johan Herman Wessel, flyt
Til Slutterie fra Madam Schiøtt!

IMPROMPTU OVER TANDPINE.

Du Tændernes uhøflig' Giest,
Al Roeligheds og Friheds Pest,
Du er paa Jorden Vice-Fanden,
Og halve værre*) end den anden;
Men siig mig, naar du plage skal,
Hvi falder just paa mig dit Val,**)
Paa mig, som seer kun sorte Dage,
Og sorte haver lagt tilbage;
Paa mig, som meer ei Kiøle har,
Og har den ubetalt, jeg bar;
Hvis Krop knap fire Skilling gielder,
Hvis Aand Bekymring daglig fælder,
Hvis Creditorer er en Flok ?
Er dette dig ei Plager nok?
Paa denne Suppe kom en Jævning
Af Mandags og af Torsdags Stævning. -

* *
-- 178

See der gaaer Meldahl glad og feed,
Som nu af ingen Plage veed;
Forlad du mig, tag ham i Steden,
Og lad ham faae lidt Sorg blandt Glæden.

TIL LUFT-SKIPPERNE.

I, som med brændbar Luft Maskiner fylde.
Hvad vilde mangen Mand ei eder skylde,
Ifald I pumped' lens
For den Ingrediens
Vor Byes Jesabeller,
Som hverken I, jeg ikke heller,
Maaskee slet ingen tæller;
Og samme strax igjen i Luftmaskiner pumped',
Og nøie valgte Vinden saa,
De Land ei kunde naae,
Men midt i Havet dumped'!

Og er hos nogen af jer ledigt Sted,
Han tage min Bekymring med
Ombord
For billig Fragt og gode Ord!

ANBEFALING PAA EN ANSØGNING OM

ANSÆTTELSE VED VEIVÆSENET.

Af nærværende Cujon
Er jeg ret en stor Patron;
Meere værdige Personer
Blandt vor Christenheds Cujoner
Sikkerlig der findes ei
Til at trippe paa en Vei.

179

MED EN GAVE TIL SYGECASSEN.

Den sextende i Februar
Min dyrebare Fader var Fød;
Jeg gierne ved slig Leilighed
Gav Skillingen til den, som leed Nød.

TIL DIGTERENS HUSTRU.

Impromptu.

Du, som for din og min Plaiseer,
Og hidindtil for intet meer,
Hos mig har sovet!
Du, som jeg svoer en evig Troe,
Og jevnlig afbrudt Natteroe
For Præst har lovet -
Kort: du, som jeg har Løvte holdt,
Skiønt det har ingen Skade voldt
Paa smalle Taille!
Du, som jeg kalder tit paa Skiærts
Men nu for Rimet i mit Vers
En sød Canaille!
Dig gjør jeg vitterligt, min Mo'er!
At jeg ei spiser ved dit Bord
For denne Sinde;
Men Klokken fire, ja vel tre,
Med Glæde jeg igjen skal see
Min søde Qvinde.

PAA SAMMES FØDSELSDAG,

den 23. Februar 1782.
Gid i mange glade Dage
Du den søde Fryd maae smage,
At see Jonas om dig gaae;'
Men hvis end du vil med flere
Vore Værelser meublere,
Ydmygst dog jeg bede maae:
Øinene ei blive blaae.

180

IMPROMPTU TIL MAD. JUEL PAA HENDES FØDSELSDAG.

Gid du maae mange Penge eie!
Dig frugtbart vorde Ægteleie!
Det er i Korthed hvad jeg veed
At ønske i Gesvindighed.

TIL FRU WALTER.

Du skienktes os af Himmelen,
Og fire Gratier der bleve,
Der sildig blive tre igien;
Til Nordens Ziir du længe leve!

VED EN VENS BORTREJSE TIL NORGE.

Snart du i elskte Land skal være,

Hvor først du aanded' Troe og Ære,
Hvor Mod og Godhed sammen boer.
Siig til vor Roes de norske Sønner:
At vi paa Landsmænds Dyder skiønner,
At vi dig evigt Venskab svoer.

AFSKEEDS - SANG.

Kiække Landsmand ! Held dig følge !
Ærligt Venskabs Ønske er.
Brødres Taushed skal ei dølgje,
At du var vort Selskab kiær.
Med oprigtigt Venskabs Harmonie
Hver retskaffen Broder stemmer i :
Kiække Landsmand! Held dig følge!
Ærligt Venskabs Ønske er.

181

VERS PAA OPGIVNE RIIM.

I.

Naar Doris vil sin Haand til mine Læber føre,
Naar hendes Englerøst fortryller agtsomt Øre,
Naar hun nedlader sig, at hvile paa mit Skiød,
Hvor ønsker da min Siæl, jeg var elskværdig fød!

II.

Vel den, som haver lært i Ungdoms Tid at høvle,
Han kan for et Chatol faae fire, fem Par Støvle;
Behøver han dem ei, saa kan han kiøbe Lax,
Skoe, Pocher, Terpentin, Huustømmer, Steen, og Sax.

III.

Trods Rigdom, ja Forældre trods,
Taer vittig Pige ingen Klods.
Vel er Forældres gamle M e e n i n g,
At de skal stifte Børns Forening;
Men Døttrene, de veed at s k r ø m t e,
Man har vel og hørt dem, der rømte,
For ei i sure Æble at bide,
Og ei forhadte Favntag lide.
Kort sagt: de gamle har, og unge deres Skikke
Jeg holder hermed op, og Pennen vil af slikke.

IV.

Jeg Pigers Selskab ei kan savne
I Kiøbenhavn og andre Havne,
Naar jeg i Nestved har den Lykke,
At see Sophie, Kiønnetts Smykke.

V.

Tæl over dine Sind,*) har du de fulde f e m,
Da viid, du kommer ei med dem i Verden frem;
Kast bort to, tre; hvis ei, dølg varlig, du har dem,
Og Held og Overflod skal strømme til dit H i e m.

*

—
182

INDRYKKET I AFTENPOSTEN.

To Acteurer I een Rolle,
Tvende, beilende til Een,
Og to Hunde om eet Been,
Aldrig kunne Venskab holde.

LIGELEDES.

Tør jeg besvære Aftenposten
Med ringe Raad imod Kiighosten:
Stød Nelliker en Morgen smaae,
Kom dem i Miød, og drik dem saa.
Hvis du er ikke inden Aften
Som den, der aldrig havde havt'en;
Saa kan du sige allenfals:
Hr. Medicus ! Løgn i jer Hals !

TIL AGENT HOLCK.

Agent Holck,
De Fattiges Tolck,
Sygekassens Patriarch!
Jeg dig sender her en Mark,
I det Haab, at Himmelen
Giver en Ducat igjen.

PROVST HERSOM.

Seer De Provst Hersom,
Saa siig ham, at dersom
Han ei hører op at rime,
Saa taber han sin Estime.

NYTAARSVERS.

I.

Min lille vakre Madam Knudsen!
Ret ligerviis, min Mo'er, som Strudsen,
Man siger uden mindste Meen,
Fordøier Jern, og Staal, og Steen:
Saaledes skal det mig fornøie,
Om De Fadaisen kan fordøie,
Som jeg har lagt paa dette Blad.
Falleri, Failera, Fallerad.

Nu fik min Indgang da en Ende,
Nu vil jeg mig til Texten vende;
Min Text i disse Ord bestaaer:
Madam! et glædeligt nyt Aar!

II.

Du lille vakre Karen Bach!
For hvert et mødigt Sting, du stak
Paa en mig høist nødvendig Frak,
Som sprak,
Tak!
P. S. Lyksaligt nyt Aar!

III.

Bliv, søde Madam Juel! mod al Formodning riig !
Og henlev dette Aar og mange lykkelig!
Saa at vi længe maae den sieldne Lykke nyde,
At finde Normands Siæl logeret hos en Jyde.

IV.

Skiæbnen gav dig glatte Kinder,
Skiæbnen gav dig lyse Haar;
Lidt Forstand, den gjør ei Hinder,
Naar Saturnus engang faaer
Reent afplukket dine Haar,
Og bekruset dine Kinder.

V.

Du har alt, hvad kan ønskes dig,

Saasnart du har kun dette ene:
Dig altid lykkelig at mene;
Meen saa, min Ven! vær lykkelig !

184

VI.

Du giftes vil; gift dig med Gud!
Hvad Glæde lover ei en Brud?
Men Pokker selv har skabt, min Ven!
Et bandsat Ord; det Ord er - Men.

VII.

Gid jeg maae see, du stedse bliver,
Hvad jeg dig kiendte for i Fior;
At sige, troe i Drik og troe i Ord:
Mit bedste Ønske jeg dig giver.

VIII.

Jeg ønsker dig, Monfrere!
I Aar saa skikkelig at være,
Som du var skikkelig i Fior!
Og saa god roelig Nat, min Bro'er!

IX.

Mit Ønske er lidt nyt, dog, troer jeg, mere plat: *)
Gid du i dette Aar maae finde dig en Skat!
Dog paa den Condition, at du gjør ei som somme,
Der hitte den iblant i trygge Næstes Lomme.

X.

Du yndte mangel kiøn Matrone;
Jeg ønsker: gid du ei faae Kone!
Thi du maae sikkerligen troe,
Du blev da paa Jus Talio-
nis
vis.

XI.

Du har Skiønhed, du har Dyder,
Som henrykker os, dig pryder,
Det er baade vist og sandt;
Men naar nogen dig vil sige,
Du er Engel meer end Pige:
Troe, min Mo'er! det er ei sandt.

*

185

TIL J. R. BULL.

Engang en ret forvoven Jyde
Med Hagel paa en Thrønder vilde skyde,
Men fik hans Pande ei i sønder,
Nei, der skal Kugle til en Thrønder !

I EN HOF-POETS NAVN.

Hvo af jer Hofkrabater
Er Skyld, at de Cantater,
Som jeg for Eder malte,
Er ei endnu betalte ?
Jeg beder, efterdags
De maae betaales strax.

IMPROMPTU OVER EN BESVÆRLIG

HESTEPRANGER.

Den Mand, som sælger Heste,
Han gjorde vel det bedste,
Ifald han gik sin Vei,
Thi man ham lider ei.

KIÆRLIGHED OG SMØRREBRØD.

At Smørrebrød er ikke Mad,
Og Kiærlighed er ikke Had,
Det er for- Tiden hvad jeg veed -
Om Smørrebrød og Kiærlighed.

186

OVER SMAGEN.

Malheur au maitre fou, qui rime bien et pense;
Il le perdra un jour, ce bon-sens, qu'il encense.
Voltaire.

Paa Dansk:

Den som i sine Vers ned til Fornuften sank,
I disse Tider fik saamænd kun Stank for Dank.

DA CHLOE VAR I KIRKE.

Indgiv din Tiener, store Gud,
At han sin Præken ei for længe trækker ud!
Din Tiener sparer du en Hob af sin Umage,
Og vi des før igien vor Pige faae tilbage.

LYKSALIGHED.

Lad Andre tænke, sige,
Guld gjør os lykkelige;
Jeg fandt mit Himmerige,
Min Pige! i dit Skiød.

TIL EN MAND, HVIS BARN FALDT NED FRA ANDEN ETAGE UDEN AT TAGE SKADE.

Din Siæl af ingen Kummer veed,
Du ei af Næringssorg antastes,
Og Børn du avler, som kan kastes
En femten, sexten Alen ned.

IMPROMPTU VED EN OFFRING.

Som udi andre Ting, saa og udi min Gave
Fra de gemene Folk jeg mig adskille vil;
De offre lidet af det meget, som de have,
Jeg offerer dig alt mit og - lidt af andres til.

Han tegner Landkort og læser Loven,
Han er saa flittig som jeg er doven.

PARODI.

Det parodierede Vers.

»Pigerne i Magle-Ølse
»Forstaaer at lave herlig Pølse;
»Man sætte Ølse for, man sætte Ølse bag,
»Pølsen beholder dog sin Smag.«

For Deres Vers har jeg stor Reverence,
Høivelbaarne Herr Raad-Conference !
Man sætte Raaden for, man sætte Raaden bag,
Conferenceraaden beholder dog sin Smag.

I. TIL VIINTAPPER LUNDS SVEND.

Hør du søde rare Fyr,
Du, som altid er ved Muffen !
Laan mig tvende Mark af Skuffen!
Vinen den er her saa dyr,
Lund tre Mark for Flasken ta'er,
Og jeg kun den ene har.

II. SVAR I SVENDENS NAVN.

Søde rare Wessel, Faer,
Du, som aldrig er ved Muffen,
Hvis jeg laante dig af Skuffen,
Var jeg sandelig en Nar.
Drik som du har Penge til,
Lund ei creditere vil.

Kiære Moder huld,
Gjør i Guld
Al jer Uld!
Thi jer Pøde, Johan Herman, mærk:
Han er ei i Pungen stærk.

GRAVSKRIFTER.

I.

Herunder hviler Krigsraad Neergaard, den Store,
Store, Store,
Kun Himlen veed, hvad godt han gjorde,
Giorde, giorde.
At tale om hans kiære Frue,
Da var hun venlig som en Due;
At tale om hans tvende Sønner,
Det ei Umagen lønner;
Men naar jeg tænker paa hans Datter,
Kan jeg ei bare mig for Latter.

II.

Jeg, salig Ove Gierløv Meyer,
Begik Sottiser, som jeg pleier,
Men denne Gang begik jeg fem,
Den sidste var dog værst blandt dem ;
Thi gik jeg hiem, skar ud min Strube,
Og sidder her i Helveds Grube,
Hvor nu den lede Satan eier
Mig, salig Ove Gierløv Meyer.

III.

Her ligger Lieut'nants' Stabel,
O vee, heel miserabel
I Veiret med sin Snabel,
Og er ei nu capabel
At bruge meer sin Sabel,

Som var ham meest aimabel
Næst Brændeviin og Fabel.

189

IV.

Over Brygger Walt.

Her ligger Walt,
Han gjorde Malt,
Og det var Alt.

V.

Under Londemanns Portrait.

Man sukker, for han er ei meer,
Man husker hvad han var, og leer.

UNDER DIGTERENS PORTRAIT,

skrevet af ham selv.
Han syntes fød til Bagateller,
Og noget stort han blev ei heller.

DIGTERENS GRAVSKRIFT OVER SIG SELV.

Han aad og drak, var aldrig glad,

Hans Støvlehæle*) gik han skieve;
Han ingen Ting bestille gad,
Til sidst han gad ei heller leve.

*